

Nõnda Jeesus ise tegi,
Seal meie wäikse Gewale,
Et üksnes seda nägi,
Mis tegi röömu temale.

To hommikused foidu-wiirud,
Nüid panid taeewa punama
Ja ema ärdad nutu-küirud,
Löid pili metsa wadama.

Ta kutsub rahvast naabri valust
Ja huiab: „Jumal kuule sa!
Mu südant peasta lahti valust —
Kus on mu laps? — eht furnud sa! —

Oh Issand, Jumal tule nüid!
Ja armust ise aita;
Ta hauale nüid juhi mind;
Ta nägu mulle näita!”

Nii riessi pööki rändab ema;
Seal läbi lume angede,
Ei täia malda nüid tema
Ja siisli — tütre tibagi! —

Ning viimaks veel pöörab, targu hoole,
Ta joostes ja otsides jälle soeu poole. —
— „Mis? — ees paiesta seal angest mu pa-
jala nurgad?

Kas õige seie mu lapsel matsite t'e Jumala tormid
ja metsad!”

Ta töttab pool minestes senna paika
Ja laiaks lui labida teeb peu-päla,
Ja ruitu ja ruttu acab sund ette ja taha:
„Oh angged, andle mulle mu lapsel furnud
seha!”

Ja lui ta ju saapind koopa wääri,
Piki ta pajast, fogu ange ääri,
Siis torraga õigates kiiratab,
Ei tea, kas ilmisi, wõi unistab?

Ta lapsuse ofste wahel, just lui saunas
Ja ilusam lui diele, mis põle veel saunas!

Laps lohe sa silmad lahti lööb
Ja röömu pärist ema t'ale poi sa teeb.
Ning jutustab nüid emale ta eissi lugu
Ja küdamab kaheksi jumalitsu hoiu tegu;

Inglid olla teinud t'ale lumest ja oftest maja,
Ning laulnud t'ale lugusid fogu see aja.

Ema nüid wöttis Gewalese röömuga faasa

Ja töttasid soeu poole üle naabri aosa.
Ka pilka juttu ma enam ei taha teha;

N'ad lange sid lodu tänaades pölviti maha
Ja taeewa pool' töüs id nende liituse suuled

Ning ärdaste Jumalat tänasid kõlvide uuled.
Ja et see just pühapäine hommiku oli,

Siis suuldi sa ühes kiri kella heli.